

[Nørgaard Sørensen]

naturligvis derved nærliggende for mig at spørge regeringen, hvad regeringens kommentar er til det faktum.

Et andet problem, jeg ganske kort skal omtale, er de væsentlige uddannelsespolitiske problemer omkring praktikpladserne. Der hviler et tungt ansvar på os alle for at få løst dette problem, og ikke mindst erhvervslivet har et særligt ansvar. Erhvervslivets ansvar må påpeges meget tydeligt, og vi mener også, at undervisningsministeren må gøre sig overvejelser desangående, hvis det viser sig – bl.a. på baggrund af redegørelsen, vi skal have til januar – at blive nødvendigt med yderligere lovgivning eller andre initiativer.

Vi synes imidlertid, det er en lidt besynderlig måde, undervisningsministeren har startet sin glørværdige karriere på, hvad angår praktikpladser. Ministeren har jo meddelt, at han ikke agter at godkende aftalen mellem Metalarbejderforbundet og Jernets Arbejdsgiverforening, som vil betyde en afskaffelse af mesterlæren og overgangen til EFG fra 1. august 1983. Det er en afgørelse, der er direkte skadelig for praktikpladssituationen. Enhver ved, at EFG er mindre virksomhedskrævende end mesterlæren, og en overgang til EFG vil derfor betyde større muligheder for at løse praktikpladsproblemerne, men nu skal mesterlæren pinedød opretholdes, trods det at arbejdsmarkedets parter ikke ønsker det. Derved løser ministeren måske nok nogle få lærepladsproblemer, men der mangler i dag mere end dobbelt så mange praktikpladser som lærepladser. Derfor er det efter socialdemokratiets opfattelse en noget besynderlig prioritering, ministeren har anvendt.

Ministerens indgreb over for metalområdet uddannelser er så meget mere beklageligt, fordi vi i dette ting har søgt bredt samarbejde om ungdomsuddannelserne, bl. a. også via principbeslutningen fra 1980. Det lover måske ikke særlig godt for det fremtidige samarbejde, når ministeren som en af sine første embedshandlinger på området foretager sig noget sådant og dermed naturligvis i fuld bevidsthed ved, at han derved også foretager sig noget, som socialdemokratiet nødvendigvis må og vil vende sig imod.

Helle Degn (S):

Den socialdemokratiske gruppe mener, at regeringen også for de unge kvinder i alderen 16–19 år skaber flere problemer, end den løser. Regeringen prøver at privatisere problemerne eller skubbe dem foran sig ligesom med bloktilskudsforslagene: løs problemerne selv, kære venner, ude i kommunerne eller i de små hjem. Derefter gnider man sig i hænderne af glæde over alle de mange penge, man har sparet. Ja, man kan ligefrem høre for sig finansministeren og indenrigsministeren udbrøde: tænk, hvor vi dog sparer!

Regeringens ungdomsudvalg siger i sin rapport i konklusionen efter min opfattelse ganske rigtigt, at folketinget må tage alvorligt fat om ungdomspolitikken og ikke mindst de unge kvinders problemer. Hvordan karakteriserer man så denne regerings indsats? For de unge kvinders vedkommende vil kraftige beskæringer i servicesektoren og i den offentlige sektor medføre øget arbejdsløshed. Enhver ved, at det i vidt omfang er her, de unge kvinder beskæftiges, og i eksportsektoren, at de unge mænd beskæftiges. Regeringen har også bekræftet, at den ikke ønsker at videreføre ungdomsgarantien. De unge vil man ikke sikre et reelt frit valg mellem et arbejde, som mange af dem ønsker sig mest, eller en uddannelse, og de lades tilbage som ofre for en hæmningsløs liberalistisk økonomisk filosofi. Man ønsker ikke at række dem en hjælpende hånd.

Det tredje negative karakteristikon ved regeringens politik over for de unge er, at man vil forhindre jobskabelse i den offentlige sektor, skønt ikke mindst mange unge kvinder med rette havde en forventning om, at loven kunne udnyttes til at skabe en arbejdsplads for dem. Undervisningsministeren har ligefrem gjort det til en dyd at understrege, at man ikke vil skabe sikkerhedsnet under de unge, men holdningsændringer, men det kan de unge kvinder jo ikke leve af, og de kan slet ikke betale husleje med det udsgan.

Introduktionskurser for de unge kvinder, så de kunne starte uddannelse inden for traditionelle mandefag, spares væk. I uddannelsespolitikken øger man flaskehalsene fremfor at tage flere ind, som undervisningsministeren jo ganske vist postulerer han ønsker at gøre. Lære- og praktikpladsproblemet forøger man ved en udvidet adgang til lærepladser. Hver gang man opretter én læreplads,